

НАЙ-МЛАДИЯТ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР ПОКАЗА ДОБРИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Коларовградският симфоничен оркестър под диригентството на Никола Казасов се представи на любителите на българското симфонично изкуство с творби от В. Стоянов, М. Големинов, Парашкев Хаджиев, Йоско Йосифов и Найден Геров. Фактът, че най-младият симфоничен оркестър (основан в 1954 година) показва добри постижения в изпълнението на български симфонични творби, говори с колко любов и старание се е подготвял за фестивала.

Концертът започна с Юбилейна увертюра от Йоско Йосифов. Посветена на 15-годишнината от Деветосептемврийското въстание, увертюрата разкрива величавия подвиг и безсмъртието на борците за свобода и слави нашия двоен освободител — великия руски народ. Творбата прозвучава внушително и с вдъхновение.

Отлично се представи талантливата пианистка Олга Шевкенова в „Речитатив, танц и хорал“ за пиано и оркестър от Найден Геров и в „Прелюд, ария и токата“ от Мария Големинов. От мрачното настроение в речитатива и ритмичното многообразие в танца до вългбеността и големите кульминации в хорала — всичко това Шевкенова предаде с голяма артистичност. Върху основата на старинни форми, в „Прелюд, ария и токата“ за пиано и оркестър, Големинов е създал ярко национално произведение с оригинална образност. И тук Шевкенова се прояви като проникновена тълкувателка на идейно-емоционалния замисъл на творбата.

Сюитата из балета „Сребърните павтофки“ включва шест части с различен характер. Оркестърът добре пресъздаде фантастичността, излъчването, завладяващата лиричност на всяка една от тях.

Първа симфония от Веселин Стоянов е едно майсторско произведение с по-особена структура — трите части са органически свързани помежду си. Поводът за написването на симфонията е възторгът на композитора от огромните завоевания на нашия народ след 9. IX. 1944 година. В отличаващото се със сочност и богатство на мелодичния и хармоничния език ярко музикално и драматургично изграждане Веселин Стоянов е вложил много оптимизъм. Тук диригент и оркестър разкриха напълно своите възможности. Налице бе едно по-детайлирано и с по-голяма динамична амплитуда изпълнение — качества, които винаги трябва да бъдат предмет на по-задълбочено търсене от страна на диригента.

Радостно е, че Коларовградският симфоничен оркестър е поел правилен път на развитие. Нека не убягват от вниманието на диригента и неговите слаби страни: нестабилност на отделни места в интонацията, недостатъчна интензивност и балансираност в звученето, доминиране на духовата група над щрайха. Но показаното от Коларовградския симфоничен оркестър дава основание да вярваме, че той ще постигне още по-добри резултати.

Н. Дюлгероз